

Світлій пам'яті професора Малижева Вадима Олексійовича

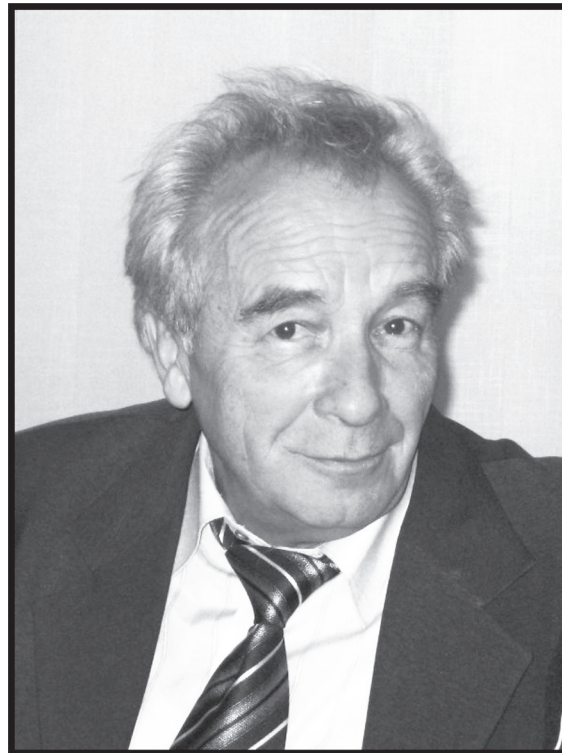
Неможливо повірити, що п'ятьма
здодала цей промінь.

Прямим і світлим, мов промінь,
було його життя. Доля не стелила-
ся рушниками під ноги дитині, що
народилася в м. Черкаси 27 лютого
1941 року, на порозі Великої війни.
Але, як жартували згодом колеги,
першим словом, вимовленим дити-
ною, було – "імунотолерантність".
Вадим Олексійович торував свій
шлях у науку, як кожен, кого кличе
її зірка. Отримавши атестат зрілості
із золотою медаллю, вступив до Він-
ницького медичного інституту й за-
кінчив його з відзнакою. З 1966 року
Малижев – лікар-терапевт Вище-
Дубечанської районної лікарні. 1969 – аспірант Київського НДІ ендокрино-
логії та обміну речовин, 1970 – вже кандидат медичних наук, молодший на-
уковий співробітник. 1983 року Вадим Олексійович отримав ступінь доктора
медичних наук. 1987 – він очолив лабораторію імунології НЦРМ АМНУ. З
1996 року професор Малижев – заступник директора з наукових питань, а з
1999 – директор Центру. Досягши віку відпочинку, Вадим Олексійович склав
із себе адміністративний клопіт, віддавшись улюбленій науці. З 2001 року він
керував лабораторією клінічної імунології, а 2012 – очолив відділ імунології
та трансплантології Центру.

Успішна, але не поспішна кар'єра людини, яка робить свою справу, а не
кар'єру. У набутку професора Малижева понад двісті наукових праць і вина-
ходів. П'ятнадцять учнів професора запалили свій вогонь від його смолоскипа.

Його шлях до вершин науки може здатися сторонньому погляду рівним і
легким. Не йшов – летів. То його талант, ясний меткий розум, легка осяйна
вдача.

Коли людині таланить, кажуть: йому доля усміхається. Вадим Олексійович
усміхався долі. Світу. Людям. Він сам був нам таланом. Так і пішов, за своїм
звичаем перетворивши на жарти останню суперечку з колегами, – невагомою
ходою по зоряній дорозі, залишивши нашій пам'яті сміх і світло.

Олена Гирявенко